

NIKOLINA ANDOVA SOPOVA

A testemben

(KÖSD ÖSSZE A PONTOKAT, 2014)

Turista vagyok a testemben,
és nincs térkép a kezemben.
Valaki, akivel véletlenül találkozom
megmutatja nekem az utat a Múzeumok negyedébe
nagy parkokhoz, terekhez
a folyóhoz, ami az én nevemben zajlik.
Macchiátót iszom egy csendes kávézóban
és a napilapokat lapozom,
melyek olyan nyelven vannak írva, amit sohasem tanultam meg.
Mindig, emlékszem, amikor visszatértem valamilyen utazásból
felderül az ég, a Nap a márvány angyalok mögött ment le,
és csak akkor vettem észre
a mosolyt az arcukon.

Vesszők

(BEJÁRAT A MÁSIK OLDALRÓL, 2013)

Találtam egy fényképet a pincében
a házam helyéről
mielőtt felépült volna
mikor még csak vázlat volt
az építészek kezében
És tudom, hogy körülbelül melyik
évben épült fel
és leöntötték betonnal az udvar egyik sarkában
de nem tudom korábban mennyi ideje
nem volt
még mielőtt léteztek
a bokrok a füvek és az ég

amik a fotón megsárgultak
Vajon a nem létező hosszabb-e
a létezőtől
és mennyi idő a semmi

Köhögtem a portól, ami felszállt
a fényképről
mint vesszők,
a levegőben

Fogyatkozunk

(BEJÁRAT A MÁSIK OLDALRÓL, 2013)

Belépünk a dolgokba, és már részei vagyunk
Mondták-e nekünk valaha, hogy a kagylók a tenger körmei,
hogy a mi körmünk is kagylóvá válik, ha belépünk a tengerbe,
hogy a gyomrunk egy tengeri teknős, mikor úszunk,
hogy a mellünk medúza,
a szemünk a sekélyben a rajtól elkülönült kis halak,
a hajunk algává változik, ha bevizezzük,
a bőrünk moha, szőrünk fűszálak a köveken
melyek úgy hintáznak a víztől, mint a széltől.
A füleink tengeri csikók, ujjaink polip csápjai,
melyeket különlegességként ajánlanak drága menükben.
Fogyatkozunk
mint a tengeri csillagok melyek kiszáradnak a kikötőkben,
melyeket fellógnak valahol, a rejtett fény
díszeként, mint aláírt ajándéktárgyat.